

У Америци постоји група хришћанских верника који се зову „руковаоци змијама”. Они су део шире Пентакостичке цркве и представљају мали део ове цркве, али су доста познати, поготово у државама Кентаки и Вест Вирџинија. Они „рукују” змијама да би показали своју потпуну и слепу веру у Бога. У Србији постоји једна слична група верника, али њихов бог и рај је Европска унија. Они такође да би доказали своју потпуну и искрену веру, рукују „Змијом”. У неким православним црквама, поготово у Руској, постоје такозване будале за Христа. Група монаха, такозваних старца, који своју веру показују тако што своју сујету потпуно растуре, не осврћући се на друштвене норме, у потпуности су спремни да се понизе и да буду виђени као будале. У Србији можемо слободно да кажемо да постоји група верника у ЕУ који су исто тако спремни да понизе сами себе (а и све остале грађане Србије) да би доказали своју веру.

Знам да је већина српских политичара и државних лидера далеко од искрених верника; нити искрено верују у Господа Бога, нити искрено верују у свог новог Бога; али ипак, као код најфантастичнијих верника, они емотивно и потпуно прихватају да се једини спас налази у слепом прихватању целе понуђене религиозне доктрине, те да је стално доказивање тога једина „права” вера. А да су све остале вере (у Бога, у правду, у закон, у државу и у нацију) лажне и непотребне јер су немоћне пред силом ове „нове вере”. Српски политичари стално користе реторику религије кад објашњавају своју политику према Косову и Метохији и у односима са Бриселом. Исто тако, они су изградили и класичне симболе религије – од „олтара”, то јест преговарачког стола (где се прилажу жртве), па до „светих” иницијатива Борка Стефановића које су обавезујуће. И као такве, већа су светиња од међународног права, Резолуције 1244, територијалног интегритета и суверенитета државе. Па и од самог Устава.

Они су уверени, и сада желе да све грађане Србије увере у то, да се једини пут до „спасења” налази у Бриселу. Претходна власт, коју је предводио председник Тадић, тврдила је да томе путу нема алтернативе, док поједини чланови садашње власти тврде да без ЕУ нема ни живота. Али и уз ове драматичне тврдње ипак нису уверени да ће грађане Србије убедити да је ово стварно једини и прави пут до спасења и да другог избора нема.

Не може се против Божје воље, и зато се све мора представљати као део Божје воље. Наравно да они не могу никако да утичу на Бога, они само могу да нам тумаче његову

вољу и да помогну у изградњи нове реалности која је предвиђена у тој вољи. Тако су Тадић и његова власт помогли да се Резолуција 1244 остави по страни а да на њено место доспе „историјски” споразум о шест тачака који је дозволио улазак Еулекса на Косово. Исто тако су прихватили све што је тражено у преговорима у Бриселу које би сада да одбаци споразум о шест тачака и да уведе нови правни оквир, које би да учврсти независност Косова. А сада власт Дачића и Николића завршава посао јер примењују све што је претходно договорено и што ће кроз наставак преговора да омогући и преосталим чланицама ЕУ, које не признају независност Косова, да коначно то ураде уз објашњење да Србија то прихвата (прихватање је довољно, јер имплицитно значи признање). Овако се гради Божја воља, кроз активну сарадњу и са одлукама које се темеље на уверењу да је ово једини „пут до спасења”.

Да би наставили тим путем, они прво морају да се одрекну, не само дела своје државе и својих грађана него се морају подсмевати сопственим институцијама, законима, па и Уставу. Јер на крају крајева, шта значи Устав ако највиши званичници тврде да је једина његова вредност у томе што може да се греје под пазухом за време шетње по Косову.

Проблем за српске политичаре, као велике ЕУ „вернике”, јесте у томе што за све ово што раде, они бивају бедно награђени. Уместо спасења, које толико прижељкују, добиће „датум”, а тај датум је почетак бројања дана док се не добије други датум, и тако у недоглед. Биће потребно још дуго приносити „жртве” на олтар у Брисел и биће потребно још руковати разним „змијама”. Нови кандидат за руковање недавно је стигао са скоро „опраним” рукама из Хага. Сад остаје да видимо ко ће од српских политичара први да стигне до њега да докаже дубину своје вере.

(Политика)